Engin Erkiner: Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ziyaret ettiği Yemen'de şunları söyledi:

"Yemenliler 'Tuna Nehri akmam diyor, etrafımı yıkmam diyor. Şanı büyük Osman Paşa Plevne'den çıkmam diyor' türküsünü de söyledi. Tuna'dan Yemen'e kadar bütün vatan topraklarından ve Anadolu'nun her köşesinden, sadece Anadolu'nun değil, o zamanki vatan topraklarının her köşesinden Musul'dan, Saraybosna'dan, Bakü'den her yerden askerlerimiz, buraları ele geçirmek için uğraşan o günkü emperyalistlere karşı Yemenli kardeşleriyle beraber büyük çarpışmalar verdiler. Yemen'in tarihimizde çok ayrı bir yeri olduğunu işte bu türküler gösteriyor." (Hürriyet, 12.1.2011, S.7, Avrupa baskısı)

Türklerin bir imparatorluğu kaybetmiş olmak acısı, aradan neredeyse yüz yıl geçmiş olmasına rağmen bitmedi. Osmanlı İmparatorluğu'nun tekrar kurulamayacağını bilmelerine karşın, onun yerini biraz olsun tutabilecek başka bir etkinlik alanının özlemini her fırsatta belirtirler. Bu yeni etkinlik alanı, Türki Cumhuriyetler adı verilen Kafkaslar ve Orta Asya'daki ülkelerin önderliğini yapmak da olabilir, eski Osmanlı topraklarında ön plana geçmek de olabilir…

"Tuna'dan Yemen'e kadar" dediğinizde, Avusturya'dan başlıyorsunuz, Macaristan ve Sırbistan'dan sonra Bulgaristan'a geliyorsunuz (Yunanistan'ı atlayabiliriz), sonra Anadolu, ardından Ortadoğu geliyor…

Plevne Savaşı tarih kitaplarında büyük bir kahramanlık olarak geçer…

Gazi Osman Paşa yönetimindeki Osmanlı ordusu, Çarlık Rusyası ordusunu günlerce Plevne'de tutmuştur. Sonuçta direniş kırılmış, Rus ordusu Yeşilköy'e kadar gelmiş ve Osmanlı Devleti Çarlık Rusyası ile ağır bir barış anlaşması imzalamak zorunda kalmıştır.

Bu anlaşma ile Bulgaristan bağımsızlığına kavuşur.

Bulgar halkının gücü, katliamlarla bastırılan isyanlara rağmen Osmanlı devletine yetmemiş ve başka bir büyük devletin desteğiyle bağımsızlığını kazanmıştır.

Tıpkı 1838'de Yunanlıların İngiltere'nin desteğiyle bağımsızlıklarını kazanmaları gibi…

İngiltere ve Çarlık Rusyası zamanın sömürgeci devletleridir.

Osmanlı İmparatorluğu başka bir şey midir?

Sömürgecilerin kapışması içinde bazı halklar bağımsız devletlerini kurmuşlardır.

Birinci Dünya Savaşı'na giren üç imparatorluk vardı. Osmanlı, Avusturya-Macaristan ve Rusya…

Her üç imparatorluk da savaşın sonunda tarihe karıştı.

İlk ikisi dağıldı, üçüncüsünde ise Ekim devriminin yaklaşık olarak aynı sınırlar içinde gerçekleşmesiyle SSCB kuruldu.

"Osmanlı İmparatorluğu'nu işgale çalışan emperyalistler" söylemi tümüyle yanlıştır.

Osmanlı İmparatorluğu emperyalist olabilecek gelişmişlik düzeyine sahip olmasa bile, sömürgeci bir devlet değil miydi?

Ek olarak, zamanın Arap halkı, İngiliz subayı Lawrence ile birlikte Osmanlı'ya karşı ayaklanmamış mıydı?

Osmanlı'dan kurtulup İngiltere ve Fransa egemenliğine girdiler ve sömürgeci devleti değiştirdiler…

Türkiye Cumhuriyeti'nin değişik hükümetlerinin bakanlarının Balkan ve Ortadoğu ülkelerine hemen her gittiklerinde, "bir zamanlar bu topraklar bizimdi" diye iç geçirmeleri, kaybedilen imparatorluğun unutulmaz acısındandır.

Bu bölgelerde ne zaman bir çatışma yaşansa, "Osmanlı zamanında bu halklar kardeşçe yaşıyordu" denilir.

Bu bölgelerde kaç tane isyan yaşanmış ve nasıl vahşice bastırılmıştır, sözü edilmez.

1990'lı yıllardan beri sınırları sürekli değişen "vatan", bölgeye ilişkin ABD projesiyle birlikte şekillenir.

"Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türk dünyası" söyleminin asıl bölümü Kafkaslar ve Orta Asya'dır.

ABD, bu alanda Rusya Federasyonu'nun etkisini geriletmek istemektedir. Bu alanda, Türki denilen cumhuriyetler nedeniyle öncelikle yayılabilecek gücün Türkiye olduğu düşünülmüş, ancak hayata geçirilememiştir.

Benzeri bir gelişme şimdi de Ortadoğu'da deneniyor ve yeni bir pan-islamizm hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Söz konusu olan neo-osmanlıcılık değildir.

Türkiye, devletlerin çoğunun Avrupa Birliği üyesi olduğu Balkanlar'da etkinlik kuramayacağını biliyor. Özlemle iç geçiriyor ama bir şey yapamayacağını biliyor.

Osmanlı öncelikle bir Balkan devletiydi. İmparatorluğun en gelişmiş bölgesi Balkanlar'dı. Hem Cumhuriyet'i kuran kadronun hem de o dönemdeki sosyalist hareketin kadrosunda Balkan kökenliler önemli yer tutar.

Şimdi söz konusu olan ise, İran'ın bölgedeki etkinliğini sınırlayacak, İsrail ile Arap ülkeleri arasındaki zıtlaşmayı bölge için belirleyici olmaktan çıkaracak yeni bir gücün bölgede etkinlik kurmasıdır.

Türkiye bu konuda ekonomik ve ideolojik gücüne güveniyor.

Sanayi üretimi olarak bölgenin en gelişmiş ülkesidir.

Kurulmakta olan silah sanayisinin asıl müşterisi de bölge ülkeleri (ek olarak Afrika ülkeleri) olacaktır.

Cumhuriyet'in kuruluş yıllarında yeni ülkenin Osmanlı'nın devamcısı olduğu reddedilmiş olsa bile, artık bu konuda kuşku yoktur: Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı İmparatorluğu'nun devamcısıdır.

Burada bir parantez açıp şunu belirtmek gerek:

1990 sonrasında tek kutuplu dünyadan söz edilir. Bu kutup da ABD'dir.

Aradan yirmi yıl geçtikten sonra, başka kutupların ortaya çıkmasından, örneğin Çin Halk Cumhuriyeti'nden söz ediliyor.

Kıstas olarak bu ülkelerin üretim kapasiteleri dikkate alınıyor.

Bu kıstas doğru değildir.

Bir yandan sürekli küreselleşmeden söz etmek, öte yandan ise ulusal sınırlar içindeki üretim gücünü dikkate alarak karşılaştırma yapmak yanlıştır.

Dünya halen tek kutupludur.

Tek kutuplu dünya, büyük kutupla yakın işbirliği içinde olan bölgesel güçleri gerektirir.

Türkiye bunlardan bir tanesidir.

İsrail'in bölgede olay çıkarmaktan başka işe yaramadığı, Türkiye'nin bölgeyi daha iyi denetleyebileceği ve dönüştürebileceği düşünülmüştür.

Bölgedeki en büyük rakip İran'dır.

Türkiye'nin bölgedeki etkinliği artmış olmakla birlikte, önemli konularda belirleyici olma çabaları şimdiye kadar sonuçsuz kaldı.

Füze kalkanı kurulmasını kabul etti ve bu kalkanın İran'a karşı kurulduğu herkesin bildiği bir sır durumundadır.

Uranyumun zenginleştirilmesi konusunda İran ile uluslararası kuruluşlar arasında yapmaya çalıştığı arabuluculuk sonuçsuz kaldı.

Lübnan krizinde (İran ile doğrudan bağlantılıdır) belirleyici olamadı.

Eski tebaamız bizi pek ciddiye almamakla birlikte, Türkiye'nin çabaları sürecektir.

Ortadoğu'da çok rastlanılan işin palavra kısmını bir tarafa bırakırsak, Türkiye'nin bu alanda kurduğu etkinlik, ilk başarısızlıkta ortadan kalkacak kadar zayıftır.

Türkiye ilk defa "dişine göre" bir bölge buldu.

Balkanlar ve Kafkasya ile Orta Asya'nın tersine, bu bölgede kültürel egemenlik kurabilecek durumdadır, ama bunun kendi başına ne kadar yeterli olacağı da hayli kuşkuludur.

Bunun üzerine Ortadoğu pazarlarına yoğun ihracat, silah sanayisi ve bölgenin en güçlü ordusu faktörü de eklenmek durumundadır.

Yeni hayali "vatan"ımız, İslam alemidir!